רחל מרחלת על כל העולם

אין סנסאציות

כששואלים צרפתי מן ההמון מה הוא יודע על ישראל, הוא עונה שישראל נמצאת איפה־שהוא בסביבות אלכסנדריה, ושזהו ה־מקום ממנו באה **ריקה זראי**.

עכשיו ריקה זראי חזרה לישראל, לבי־קור של כמה ימים. היא נמצאת כאן כבר למעלה משבוע. זו לא הפעם הראשונה ש־היא באה הנה. היא כבר היתה כאן. זה היה לפני שנתיים וחצי. אבל אז היא לקחה איתה רק את הבת שלה, בת החמש.

היום היא לקחה את בתה בת השבע־וחצי. הבת שלה לקחה את הצעצועים שלה. יחד עם הצעצועים באה כל התזמורת של ריקה. התזמורת לקחה איתה שבע־מאות קילו ציוד מוסיקאלי, הציוד המוסיקאלי לקח איתו שתי מכוניות, כדי שיהיה לו לאן להיכנס.

בתוך שתי המכוניות של הציוד בא גם **ז'אן פייר**, החבר של ריקה, שהביא איתו את המכונית שלה, מכונית לינקולן לבנה, ובתוך המכונית באו עוד שני ידידים צר־פתיים. את החתול רומיאו ואת המטפלת הם השאירו בבית. גם את המזכירה וגם את שני השטיחים הפרסיים, שהיא קיבלה מתנה מהאח הבכור של השאה הפרסי. וגם את העוזרת.

מאז הביקור האחרון שלה בארץ היא קיבלה צבע־שיער צרפתי יותר, מין שיער שאטני־בלונדי, בתסרוקת פאריסאית. אבל היא לא רוצה ליהפך פאריסאית אמיתית. זה יכול להיראות יותר מדי ישראלי מ־צידה. לכן היא לא צובעת את הפנים, לא צובעת את השפתיים, לא עונדת תכשיטים, ולא לובשת מעילי־פרווה.

היא שומרת, לעומת זאת, על מינהגים ישראליים, כמו שמירת דיאטה, משיכה מיו־חדת לשמלות יפות, ונטייה להשמנה. מדי פעם היא קופצת לישראל כדי לא לשכוח את מינהגיה: „אני באה לארץ כדי ליהנות מהישבנים של הישראליות."

בצרפת היא נחשבת לאחת הזמרות ה־צרפתיות החשובות. „אני מפורסמת שם בתור זמרת. יודעים אמנם שאני ישראלית, אבל זה שייך לביוגראפיה שלי.

„משונה, בכלל, שבצרפת אני נחשבת לזמרת עם המון קול, בעוד שבארץ הייתי

ריקה זראי וז'אן־פייר

רק זמרת־שאנסונים." היא לא שרה שם שירים עבריים, כי הקול העמוק שלה יוצא יותר טוב בצרפתית. אבל, למשל, פינקס סדר־היום שלה מנוהל דווקא בעברית. עד שהיא תילמד לכתוב צרפתית בלי שגיאות.

היא מצליחה לא רק בצרפת. גם בפרס. „אני הזמרת הישראלית היחידה שהופיעה בפרס, התיידדתי שם גם עם האח הבכור של השאה עצמו."

שאלתי אותה איך ענייני־הלב שלה. היא ענתה שהיא מאוהבת בחבר שלה, והוא מאוהב בה. הוא בן עשרים־ושמונה, והוא כבר יוצא איתה מגיל עשרים־ושש. הוא היה מנהל אמנותי אצל ברקליי.

אמרתי לה שלא התכוונתי לזה, אלא ללב שלה, איך היא מרגישה בלב. היא ענתה שהיא לא חושבת להתחתן. היא היתה נשואה כבר פעם אחת, וזה הספיק לה לכל החיים. „אני בחורה טובה," היא אמרה, „ואני לא רוצה לעשות את העוול הזה עוד פעם לאף אחד. בכלל, כדי לכייף לא צריך להתחתן."

שאלתי אותה, בכל זאת, איך מצב הלב אצלה, והיא ביקשה לדעת מה אני בעצם רוצה מהלב שלה. סיפרתי לה שלפני שנה פורסם כאן בעתונים שהיא חולה במחלת־לב.

סוף־סוף היא הבינה אותי, וענתה: „ב־חיים שלי לא שמעתי על זה, ומימי לא היתה לי מחלת־לב. קיבלתי באמת טלגראמה מבוהלת מהאמא שלי, אבל תיכף הרגעתי אותה, ואני באמת לא יודעת מי הפיץ את זה."

למה באמת הפיצו עליה את זה? „אני חושבת שאני אדם מאד משעמם לעתונות." היא מסבירה, „אין להם מה לכתוב עלי. אני לא קואופרטיבית. אז הם ממציאים.

„אין לי מחזרים, ואני לא עושה שום סקאנדלים, ושום סנסאציות. אין לי גם הרבה חברים וידידים. הרי יכולים להיות לי המון מחזרים, אבל אין לי זמן אליהם, וקצת קשה להוציא אותי בערבים.

„אני אוהבת את הבית שלי. אני מש־תגעת לרהיטים יפים, ויש לי דירה מפוארת ברובע מפואר בפאריס. אני חושבת שהגעתי לדרג הראשון של הזמרות בפאריס, ומה אני צריכה עוד חוץ מזה?"

שלוש שיצאו

בזמן האחרון נהוג לדעת לדבר אנגלית בארץ; לא אנגלית סתם, אלא אנגלית שבאה מלונדון. לשם כך נשלחות כל הבחורות הצעירות, היפות, בעלות האמצעים, לאנ־גליה.

אם הן מצליחות גם ללמוד אנגלית וגם למצוא להן שם בעל, אז מה טוב. אם לא, אז לא נורא, איש לא מצטער על זה. מה יש אם הן גם קיבלו תעודת־בגרות באנגליה מבלי להוציא מזה בעל, ומבלי לדעת מה זה אנגלית.

לפני שנה נסעו לאנגליה שלוש בחורות צעירות ויפות. האחת היתה **תלמה מכנס**, הבת של האמא מכנס. השניה היתה **ציקי גן־מור**. והשלישית היתה גם כן יפהפיה: **עדנה הלפרין**.

ציקי גן־מור למדה אנגלית, והכירה עורך־דין בשם **אורי אבולין**. אחר־כך היא המשיכה ללמוד אנגלית, ונפרדה ממנו.

תלמה מכנס למדה אנגלית והתאהבה ב־**יוסי ינאי**, למרות שהוא בכלל לא היה שם. ועדנה הלפרין עשתה יום אחד הפסקה בלימודים, הלכה למסיבת יום־העצמאות של השגרירות הישראלית בלונדון, ואת מי היא הכירה שם אם לא את **מייקל קולמן**, דובר־אנגלית טהור המדבר אנגלית כבר מזה שלושים שנה, ותוך כדי דיבור גם עוסק **בעסקים**.

הסוף היה טוב. כשציקי גן־מור גמרה ללמוד היא חזרה לארץ אל החבר הישן שלה, והיא עומדת להינשא לו.

כשתלמה מכנס סיימה את לימודיה היא חזרה לארץ ונפרדה מהחבר הישן שלה

עדנה הלפרין

יוסי ינאי. היא גם רוצה, אבל זה לא שייך. ואילו עדנה הלפרין עומדת להתחתן עם דובר־האנגלית שלה בשלושים בספטמבר במלון מיראמר.

יש עתיד

אז מה יש אם **לזיווה רודן** אין הצלחה? יש לה כל מיני דברים אחרים. יש לה לב טוב, יש לה עיניים יפות, וגם אף. יש לה אופי נהדר, ויש לה עוד המון דברים. הדבר הייחודי שאין לה זה הצלחה, ודווקא בגלל זה לא נתנו לה לעשות קאריירה בהוליווד.

באמריקה לא מבינים שום דבר. בארץ כבר מזמן היו עושים ממנה דוגמנית־צמרת, ושם אפילו שחקנית לא נותנים לה להיות. אבל אין דבר, יש לה עוד עתיד, **ומרקו תורג'מן**, מנהל־העסקים שלה בארץ, עוד יעשה ממנה דוגמנית־צמרת.

כבר מההתחלה, עוד מלפני שהיו לה עסקים בארץ, היה מרקו תורג'מן מנהל־העסקים שלה. היא היתה שולחת לו תמיד מתנות.

עכשיו, כאשר עדיין אין לה עסקים בארץ, הוא ממשיך להיות מנהל־העסקים שלה. היא ממשיכה לשלוח לו מתנות.

„אני לא יודע אם היא יכולה להיות שח־קנית," אומר מרקו, „אבל דוגמנית מיספר אחד היא יכולה להיות. מה יש, אם האח־רות יכולות להיות, אז היא בטח יכולה. שלחתי מכתב לאשה של **עידוא בן־גוריון, לדוריאן לי**, אני אהפוך אותה לדוגמנית מיספר אחד באירופה. עוד תראו."

אבל זיווה החליטה, בינתיים, מה שבטוח בטוח, להתחיל ללמוד לשחק. אולי היא לא תמצא עבודה כדוגמנית, אז שלפחות יהיה לה מקצוע ביד.

היא התחילה ללמוד משחק בסטודיו של **לי שטראסברג**, יחד עם **סוראייה** ועוד שחקנים מתחילים. לאחר ש**אנטוניוני** ביים את סוראייה **בשלוש פנים לאשה**, הוא אמר עליה שהיא עוד צריכה ללמוד לשחק. היא נורא כעסה עליו, וביקשה ממנו שיחזור בו מדבריו. אז הוא התנצל ואמר שהוא טעה, היא לא צריכה כבר ללמוד לשחק, כי זה לא יעזור לה.

אז סוראייה הלכה לסטודיו של לי שטראסברג כדי ללמוד לשחק.

באמריקה אומרים שגם לזיווה כל מה ש־חסר זה במאי טוב, שיידע למצוא בשבילה תפקיד מתאים.

השומן והסורת

לא ברור מה יהיה סוף נשואיו של עידוא בן־גוריון. מה שברור הוא מה קרה לקילוגרמים שהוא אסף לו במשך שנת נשואיו. חם נעלמו.

עכשיו, לאחר שהיה כאן חודש ימים, הוא חוזר אל אשתו בגוף קל. הוא מק־וה שיספיק לקבל ממנה את דמי־המזו־נות שהוא רוצה לקבל ממנה, לפני ש־ישמין בחזרה. הוא צריך להזדרז.

לעזאזל כל הזמרים

כל מה **שגיטה ולדמן** רצתה היה להת־חתן. אבל היא רצתה להתחתן עם משהו מהמודה. עם איזה חיפושית, או טוריסטר, או סינגר, או איזה צללית, או מחפש או משהו.

לפני שלוש שנים היא הסתובבה בכל מועדוני־הלילה בארץ וחיפשה משהו מודרני ששר. אבל היא לא מצאה. כולם כבר היו תפוסים על־ידי בחורות מהירות יותר, זרי־זות יותר.

היא הלכה מלהקה ללהקה, מזמר לזמר, מבאר לבאר, ולא מצאה שום דבר. היא עשתה את מלאכתה ביסודיות. היא סיפרה ש־הכירה איזה עשרה או חמישה־עשר, אבל היא לא סיפרה אם זה היה חמישה־עשר זמרים, או חמש־עשרה להקות.

סוף־סוף התפנה איזה מקום. אחד מזמרי כאליף שניגן בתזמורת של **ג'ין מלצ'־ינסה** ניסה להתאבד. הוא חתך לעצמו את הוורי־דים ונלקח לבית־החולים.

גיטה תפסה מיד את המקום הפנוי ו־חיכתה, וכשהגיע לשם ממלא־המקום של הפצוע היא מיד תפשה אותו, עוד לפני שמישהי אחרת הצליחה להקדים אותה, וכמעט התחתנה איתו, אלא שהוא נסע מכאן לפני זה.

היא המשיכה בחיפושים, עד שיום אחד הגיעה לארץ להקת הרוקטס. היא תפסה אותם מיד אחרי נמל־התעופה, לקחה משם את אחד הזמרים שלהם, את **גואר ברנדון**, והתחתנה איתו, עוד לפני שהוא הספיק לנסוע לה.

היא עזבה בארץ את אמא שלה, עורכת־דין המטפלת בענייני פיצויים מגרמניה, ו־הלכה אחריו לאנגליה, ואז התברר לה ש־היא הזדרזה מדי. היא שכחה לברר, לפני שהתחתנה, אם הוא בכלל מוצא חן בעיניה או לא.

אז התברר לה שהוא בכלל לא מוצא חן בעיניה, וכשהיא ביקשה ממנו גט הוא סירב לתת לה אותו.

גיטה וידמן ובעלה

עכשיו היא צריכה לחיות איתו עוד שלוש שנים, ואם בתום שלוש שנים היא תצליח להוכיח שלא חיתה איתו, היא תזכה בגט. כזהו החוק האנגלי.

עכשיו הוא נמצא בהופעות בהמבורג, והיא גרה עם חברה ישראלית בהארלסקוט שבלונדון. היא עובדת כפקידת איי־בי־אם, ולא מסתכלת בכלל על זמרים. מציידה, היא אומרת, יכולים הזמרים בכלל ללכת לעזאזל.

אבל היא לא אמרה אם הכוונה היא לכל הזמרים, או רק לחלק מהם. אז כל זמרי האומרה וזמרי־העם וזמרי־בך וזמרי־מקהלות יכולים עוד לחכות, עד שגיטה ולדמן תח־ליט על כך.